

KAVGA

Okuldan çıktım eve doğru yürüyordum. Yol çok kalabalıktı. Birden arkamdan Süleyman'ın sesini duydum.

Yaya kaldırımına çıkmış, bisikletini çocukların arasında sürüyordu. Üstüme üstüme geldi. Kendimi duvardan yana atmak istedim ama geç kalmıştım. Geldi, bütün hızıyla bana çarptı.

Soluğum kesildi birden. Bacaklarımda müthiş bir sızı vardı. Süleyman yanıma geldi. Beni kaldıracak, özür dileyecek diye bekliyordum ama o:

-Ahmet sana o kadar çekil dedim. Bak işte, gürdün mü? Ne hale soktun bisikletimi? Babama ne diyeceğim şimdi ben?

-Şaşırmıştım. Ne biçim çocuktu bu böyle? Bana çarpan oydu. Özür dileyecek yerde azarlıyordu beni. Büsbütün şaşırmıştım. Kızgınlıktan gözlerim yaşardı. Yumruklarımı sıkıyordum.

-Ben sana ne yaptım, diye bağırdı arkasından. Koskoca yol dururken yaya kaldırımında gezmeye kalkarsan olacağı bu!

-Aldırmadı bile...Çekip gitti. Arkadaşlar koşup beni ayağa kaldırdılar. Süleyman'la kavga edebilirdim. Beni engelleyen neydi? Korkak oluşumdan mı? Yoksa başka nedenlerden mi? Kavganın hiçbir şeyi çözmeyeceğine inandığımdan mı?

-Oysa müthiş acı duyuyordum. Acı bacaklarımda, karnımda ya da iç organlarımda değildi... Yüreğimdeydi!

Mahmut Tunaboylu (Dünyanın En Güzel Çocukluğu)
Düzenlenmiştir.

1. Süleyman'ın yerinde siz olsaydınız nasıl davranırdınız? Neden?

2.Sizce Ahmet niçin kavga etmedi? Onu engelleyen neydi?

3.Sizce olaylar karşısında niçin farklı şeyler hissediyoruz? Davranışlarımızı neler etkiliyor?